

modlitba

Bože,

ty znáš slabost mé víry, mé pochybnosti a starosti.
A přece mne miluješ takového, jaký jsem.
Dej, ať se nezabývám jen sám sebou, ať myslím na lidi,
kteří žijí ve strachu,
denně hladovějí, ani hodinu neprožijí bez bolesti,
kteří se hroutí pod svým břemenem.
Ty je znáš a můžeš je utěšit.
Pomoz jim – a mně, ať nechodím kolem nich bez účasti.
I já hledám pochopení, lidské teplo a lásku.
Chlad mě trýzní.
My lidé se potřebujeme. Hladovíme po porozumění.
Ale je tak těžké pochopit člověka.
Mnoho lidí musí žít v nelidském chladu.
Pošli k nim lidi, kteří dávají lásku.
Začni se mnou.
Dej mi schopnost milovat, aby můj život nabyl smyslu.

Z knížky modliteb Alfonso Pereiry vubrala Jana Slámová

obrázek na obálce: Jindra Hubková, *Obrázky z bible*, ČBS 1998

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Články označené * neprošly jazykovou korekturou.
Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>
Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>

úvodník

Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

Mt 6,33

Ježíš nám říká - hledejte! Máme být tedy společenstvím hledajících. Na to mnohdy zapomínáme. Nežijeme spíš jako ti, co už našli? Co je jim všechno jasné a nepotřebují nic měnit, nic opouštět a nic nalézat? Nemají někdy lidé oprávněný dojem, že církev je spíš společenství sebejistých, nežli hledajících?

Být hledačem však neznamená jen tápat a bloudit, zmateně se životem plácát a nikdy si nebýt ničím jist. Ne, my přece známe směr svého hledání, vždyť víme, po čem toužíme. Nehledáme nahodile, chaoticky, nýbrž jako učedníci Kristovi hledáme především Boží království a jeho spravedlnost. V tom je milost, že známe směr, že víme o cestě.

Nepřehlédněme však to jedno slovíčko - především. Hledejte především jeho království a spravedlnost. Bible se netváří, že tu nejsou jiné starosti, potřeby a problémy. Ježíš neříká - hledejte jediné boží království; nýbrž především, nejprve. Na prvním místě. A to znamená - uprostřed našeho běžného živobytí, uprostřed starostí o práci, rodinu, peníze. Mezi tím vším, s čím se denně potýkáte, na prvním místě hledejte boží kralování a jeho spravedlnost! Ve chvílích příjemných i smutných, šťastných i nešťastných, hojných i bídných, vyhlížejte boží pravdu, boží vládu lásky, která postupuje a vítězí. Tak se naučíte milosrdenství, pravdivosti, účtě k člověku. V této perspektivě žijte, toto dílo přijímejte a šířte je dál.

A všechno ostatní, co potřebujete, vám bude přidáno.

T. G. Masaryk ve Světové revoluci napsal: „Poměr náboženství k politice a praktickému životu vůbec pojmám podle příkázání, abychom hledali nejprve království Božího a jeho spravedlnosti - a vše potřebné bude nám přidáno; člověk a národ s náboženským přesvědčením, národ s pevnou vůlí uskutečnit své ideály, svého dosáhne vždy. To je moje životní zkušenost, to poučení jsem vyvážil z dějin národa našeho a národů všech.“

Tak vida, i pro naše přebývání v EU Ježíšovo slovo může platit. Jako učedníci Kristovi nemáme mít na prvním místě svou vlast, svůj stát, svůj jazyk, svou demokracii. Ale tehdy, když budeme mít na prvním místě boží království a jeho spravedlnost, tj. když každý z nás bude mít starost především o boží lásku v tomto světě, tehdy nám budou i ty ostatní věci přidány. Když budeme chtít zakotvit svůj život v evangeliu božího kralování a když budeme hledat, co to vlastně znamená, pak nám bude dopřána - jestliže to skutečně potřebujeme, a já myslím, že ano - i vlast, i stát, i jazyk, i demokracie.

Štěpán Hájek

zaujalo nás

O významu slov

Ráno (letos od 8,30 h) poslouchám na ČT 2 pořady Jak to vidí. Vynikajícím účastníkem těchto malých besed je onkolog prof. Koutecký. Nedávno mluvil o rozdílu mezi českými slovy potkávat a setkávat, dívat se a vidět, poslouchat a slyšet atd. Zdánlivě podobná slova ve dvojicích mají zcela jinou náplň. Můžeme se dívat, ale přesto nevidíme, poslouchat, ale neslyšíme. Můžeme se potkávat, ale není to setkávání, které nechá nějakou stopu a dotkne se nás. Napadlo mě, že se ve sboru někdy jen potkáváme.

Ludmila Marková

Písně vánoční z evangelického zpěvníku

Ačkoliv je po Vánocích, upozorňujeme naše čtenáře na Písně vánoční z evangelického zpěvníku, které vyšly na CD a kazetách. Mnozí z vás si pamatují a také vlastní starší nahrávku prosetínského sboru pod názvem Písně z evangelického zpěvníku. Z vlastní zkušenosti vím, jak může poslech těchto písní potěšit a povzbudit, třeba při vykonávání běžných domácích prací. Věřím, že tutéž službu poskytnou i nahrávka Písní vánočních. CD za 150,- Kč a kazetu za 110,- Kč je možno zakoupit v kanceláři sboru na Opletalově 6.

Marie Melicharová

Soutěž pokračuje!

Soutěž, kterou jsem na podzim vyhlásila, neměla moc účastníků. Proto ji prodlužuji. Do konce března zasílejte na katka.cahlíkova@centrum.cz přeřeky své nebo svých dětí. Nejzajímavější a nejveselejší odměním velkými omalovánkami nebo knihou.

Magdaleny přeřeky: S babičkou čte Médu Pusíka. Za keřem je schovaný pes. Babi se ptá: „Jak dělá ten pes?“ Odpovídá bleskově: „Kuk“.

Na procházce si zpíváme: „Kočka leze dírou, pes oknem, nebude-li pršet nezмокne...“ AMEN – dodává Magi.

Katka Cahlíková

Karikatury na výstavě.

Soutěž o nejlepší karikaturu zesměšňující holocaust, kterou vyhlásil iránský list Hašari v reakci na karikatury proroka Mohameda, byla nakonec obeslána 1193 výtvary autorů z dvaadesáti zemí světa. Počátkem listopadu list udělil ceny vítězům (první cenu a částku 12 000 dolarů získal Marokánek jménem Derkáví). Karikatury jsou vystaveny v Muzeu současného umění pro Palestinu a v rámci školního vyučování si je chodí povinně prohlížet iránské děti.

Roš Chodeš, prosinec 2006, Eva Šimková

bylo

O jednom výročí

Počátkem prosince bylo tomu už 20 let, kdy v Losově sále Blahoslavova domu se sešlo poprvé pár mladých lidí, dobrých zpěváků, rozhodnutých věnovat se plně chrámové hudbě, k oslavě Pána Boha. Ačkoliv pocházeli z různých církví, v tom si rozuměli, že převážně by mělo jít o barokní duchovní hudbu. Vedení sboru se ujal Luboš Raus a bylo to dobře. Brzy potom jsme mohli slyšet jejich první vystoupení s doprovodem několika málo nástrojů (cembalo, housle cello, flétna). Bylo to v různých kostelech a modlitebnách, znali jsme je tehdy pod názvem Ekumenický sboreček. Zvláštní lásku věnovali vždy pašijním dílům, jako např. nastudování málo známých pašijí podle Matouše od H. Schütze nebo Lukášových podle rukopisu J.S. Bacha. Za dvacet let se vyměnilo mnoho zpěváků, nevelký počet (kolem 15) však zůstal. Nikdy neohromovali velkolepostí provedení, z jejich zpěvu vyzařovala mnohem víc skromnost a pokora. Posluchače vždy zaujala jejich kultivovanost tónu a opravdovost projevu.

Na nešporu v Blahoslavově domě 26. listopadu zpěváci vzpomenu, s vděčností Pánu, na svou dosavadní činnost. Bylo to k užitku účinkujících i posluchačů. Dobrovolná sbírka večera byla určena na podporu Diakonie. Sál byl slušně naplněn. S ohledem na program, jeho provedení, ale i účel sbírky mně však přišlo líto, že sál nebyl zcela plný. Pěveckému sboru i sbormistrovi děkujeme a přejeme Boží požehnání při další užitečné práci.

Ladislav Hájek

Koncert v katedrále na Petrově

Po léta jsme byli zvyklí zúčastňovat se novoročních ekumenických bohoslužeb spojených s hudbou, na které nás zvalo brněnské biskupství. Letos 4. ledna jsme byli pozváni do katedrály sv. Petra a Pavla na koncert. Nejprve zazněla Missa pastoralis D-dur od F. X. Brixioho. Provedl ji sbor Beseda brněnská spolu s malým komorním orchestrem při katedrále za řízení Petra Koláře. V druhé části koncertu vystoupil The Hammond School Select Ensemble z města Columbie v Jižní Karolině s výběrem světových koled. Byly to americké úpravy koled různých zemí ve vynikajícím provedení. Výběrový sbor žáků Hammond School zpíval dokonale ukázněně, s radostí a nadšením, čímž vytvořil v katedrále krásnou přátelskou atmosféru a vyvolal upřímný obdiv posluchačů. Na tomto provedení měl jistě velkou zásluhu jejich dirigent, z programu jsme pochopili, že jde o věhlasného mladého amerického sbormistra Stevena Hillarda, který má za sebou působení v Izraeli, Itálii a dalších zemích. V Americe řídil po mnoho let sbory Metodistické církve Jižní Karoliny a nyní se věnuje vedení sborů ve městě Columbie. Koncert byl moderován v češtině i angličtině a po četných přídavcích nás moderátorka potěšila citací z 13. kapitoly I. Kor: A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.

Ludmila Marková

příběh církve

Štěpán nebo Saul ?

„Tu začali hrozně křičet a zacpávat si uši; všichni se na něho vrhli a hnali za město, aby ho kamenovali. Svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul.“
Skutky apoštolů 7, 87-88

Obrázek na obálce převrací naši vnímavost, s jakou jsme si zvykli přijímat zprávy o prvním mučedníkovi církve. Vůbec k mučedníkům máme obvykle dobrý vztah. Jak trochu si představujeme sami sebe na jejich místě. I ten diakon nebo jáhen Štěpán jsme tak trochu my sami. Mučedníci mají kolem hlavy svatozář, která všechny oči přitahuje k jejich osobě. A tím, jak jsme jimi poutáni, zvykli jsme si své nejnvtirnější já, tu svoji nejhlubší polohu, přesunout na jejich místo. A teď vidíme na obrázku na obálce, že ta tvář, která je nám nejbliže, je tvář Saulova. Toho nepřítele církve, který se snížil k tak ponižující úloze, jako je hlídat šaty těm, kteří, aby se nezapotili, si odložili šaty, a aby o ně nepřišli, nechali je na starosti tomu, který jejich kamenování schvaluje a udělá pro ně první poslední.

Čteme o Štěpánovi, který se ujal starosti o vdovy a jejich potřeby, a zřekl se kazatelského úkolu, aby mohl sloužit. A přece, když nebylo zbylí a hrozila mu smrt, a to, co mohl sdělit, by zůstalo nevyřčeno, pronesl kázání, aby podal svědectví. Ne o sobě, ale o tom, na kom mu v životě nejvíc záleželo. Začal zešíroka. Do svého kázání pojal vše důležité z minulosti Izraele. Děje starozákonního světa mu rostly přímo pod rukama. A to, co mělo v jeho kázání hnací sílu, bylo to, k čemu nebo ke komu to vše směřovalo. K Ježíši. V jeho kázání se profaly všechny události Starého zákona, budoucnost lidstva v jeho závažnosti, a to vše jako svědectví těm, kteří před ním stáli s očima sklopenýma a hledajícíma, jakého šutru se chopí. Tento diakon byl pověřen službou, protože byl muž dobré pověsti a plný Ducha svatého. Učedníci si ho pro diakonskou práci nevybrali proto, že se na nic jiného nehodil, ale právě pro jeho schopnosti. A tento diakon, muž činu, když bylo třeba promluvit, podal svědectví, které předčí i takové kazatele, jako byl Petr nebo později apoštol Pavel.

A Štěpán stojí ve chvíli blížící se smrti ve stínu! Před ním na obrázku, který jsme si možná prohlédli, je Saul. V té chvíli ještě mládenec. Možná ještě všechno dobře nepromyslel. Je možná naivní. Neví, co se ve skutečnosti děje. Tak trochu má strach. A přidává se na stranu těch, kteří kamenují. Vytvářejí oběti lidských dějin. Je jim vlastní velmocenské myšlení. Mládenec Saul aspoň hlídá jejich šaty. A jeho oči se dívají do našich očí. Je nám blízko. Nemáme s ním více společného, než si myslíme? Nejsme blíže Saulovi z tohoto obrázku než Štěpánovi? A není před námi, jako před Saulem, i ta naše vlastní možnost, skrytá příležitost, neviditelná šance? Dát se tentokrát doopravdy na stranu Štěpána! Mučedníka a oběti. Obžalovaného ze stejného přčinu, jako byl Ježíš. Dát se na stranu těch, kdo jsou spíše pod koly dějin, než jejich šroubečky!

Na závěr: i v našich dějinách nemáme jen Štěpána mučedníka, ale i Štěpána Pálče. Ten radil Mistru Janu Husovi, aby to nepřeháněl, nejedil do Kostnice, neobhajoval pravdu, ale dal přednost vlastnímu životu před pravdou.

A tak z tohoto obrázku se na nás dívá otázka. Jsme blíže k Saulovi nebo ke Štěpánovi? A u Saula: dáme se jeho cestou obratu od naší všelijak pošramocené minulosti, nebo budeme trvat na omylech mládí? A nakonec: budeme se snažit přežit jako Štěpán Pálec nebo žít jako mučedník Štěpán, jehož životem byl ten Syn člověka, kterého viděl přicházet?
Jiří Šimsa

bude

Kavárnička

Každou středu v 15 hodin na Opletalově 6

7. února je na programu přednáška sestry Tkačíkové ze sboru v Horní Čermné na téma „Božena Němcová známá, neznámá“. Sestra Tkačíková vychází z méně známé literatury o autorce a také z filmu zahraniční produkce, který u nás dosud nebyl promítán. Na tuto jistě zasvěcenou a zajímavou přednášku zveme nejen pravidelné návštěvníky Kavárničky.

14. února náš oblíbený pel-mel

21. února přivítáme žáky brněnské konzervatoře

28. února se budeme těšit na vyprávění bratra faráře Pokorného o evangelických sborech prosečských na Vysočině v době po tolerančním patentu.

Na skok v Číně

Beseda s promítáním fotografií z krátké návštěvy Číny se uskuteční v neděli 4. února v Blahoslavově domě. Zahájení v 17.00 v Losově sále na Lidické 79. Jste srdečně zváni.

Sborový rozhovor

První letošní setkání sboru Brno I spojené s rozhovorem bude v pondělí 19. února v 19 hodin na Opletalově 6, kdy nám sestra Věra Zbiejczuková poví, co je důležité vědět o islámu.

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10.00 do 12, Opletalova 6

- 1.2. Setkání na volno
- 8.2. Očím pro radost
- 15.2. Ekonomie zblízka – rozhovor s Ing. Kvasničkou
- 22.2. Téma na jaro: kdo je můj vzor

Přehled celocírkevních sbírek v roce 2006

Datum	Sbírka	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
5.3.	Sbírka na tisk	4.771		800	1.856
9.5.	Hlavní dar lásky	16.096	20.311	4.000	7.130
30.5.	Jeronymova jednota	36.700	24.990	13.000	20.150
4.6.	Diakonie	10.174	11.695	3.080	3.970
červen	Solidarita sborů	5.060		1.030	2.620
3.9.	Evangelická akademie	3.880	3.950	2.255	3.200
15.10.	Charitativní pomoc	7.170	7.607	2.830	7.980
5.11.	Jubilejní toleranční dar	6.578	11.650	2.835	1.727
5.12.	Seniorátní Diakonie	8.565	15.175	2.300	4.554
25.12.	Bohoslovci	13.548	16.494	3.175	5.007

adopce na dálku

Vážení, velice si vážíme Vašeho zájmu o projekt Adopce na dálku. Rádi bychom Vás touto cestou informovali o tom, že jsme 7. října zahájili cestu do oblasti Jižní Indie, do partnerských středisek Arcidiecézní charity Praha, ve kterých je realizován projekt Adopce na dálku. Cílem naší několikátýdenní cesty bylo setkání s koordinátory partnerských středisek, sociálními pracovníky i podporovanými rodinami. Naším úkolem bylo především zkontrolovat fungování projektu a efektivního využívání finančních prostředků.

V rámci této kontrolní cesty jsme navštívili také středisko Bala Jyothi Programme Sacred Heart Church v Bidaru ve státě Kamataka, tedy místo, odkud pochází Vámi sponzorovaný chlapec Lokesh. A právě tento chlapec byl náhodně vybrán pro naši kontrolní návštěvu. Doufáme, že Vás podrobná zpráva o Vámi sponzorovaném dítěti potěší a bude tak současně odměnou za Vaši mnohaletou podporu.

V sobotu 28.října jsme při návštěvě jedné z vesnic, kde působí partnerské středisko Bala Jyothi Programme Sacred Heart Church, náhodně vybraly chlapce jménem Lokesh (5265). Je sponzorovaný farností ČCE Brno I.

Chlapce jsme vyzvedly v internátě v blízkosti školy v Bhalki, kde studuje v 7. třídě s výbornými výsledky. Škola se nachází v areálu subcentra Bhalki, v komplexu je vedle školy a internátu také budova, kde jsou kanceláře a místnost pro ubytování farářů a sociálních pracovníků. Také je zde významné poutní místo, uctívána je zde soška Jezulátka a údajně zde v nedávné době došlo k mnoha zázrakům. Komplexem nás provázela starší, velmi milá sestra Anjali.

Chlapci chvíli po poledni zrovna skončilo sobotní vyučování a ještě ve školní uniformě s námi nastoupil do džípu a navigoval nás směrem ke svému domovu. Lokeshova rodina bydlí dost daleko od centra a školy, což je jedním z důvodů, proč je chlapec na internátě. Jely jsme tam asi půl hodiny, často jsme se na silnici proplétaly mezi dobyt看em. Minuly jsme několik vesnic, kde byly docela hezké opravené domky a zajímavé obchůdky. Avšak vesnice, do které jsme dojely, byla malá a mnohem zaostalejší. Vesničkou nás provázela vedoucí střediska otec Fredrick a sestra Anjali, místní sociální pracovnice.

Lokeshova rodina nás uvítala velmi vřele. Postupně se scházeli všichni příbuzní, tety, bratři a jejich ženy s dětmi. Včetně babičky, která vypadala hodně staře, ale prý jí je asi 65 let. Ve dveřích nás první vítala moc hezká švagrová s dítětem v náručí. Lokesh nám postupně představil celou svou rodinu a pozval nás dovnitř. Vstoupily jsme do první místnůstky, za kterou byla další, ještě menší, ve které byla jen jedna postel, na které část rodiny spí. Vedle domku je ještě přístavek krytý palmovými listy, který slouží jako kuchyně. Ještě nedávno v této chýšce všichni bydleli a často jim to vyplavila voda. Později se jim podařilo postavit aspoň malý kamenný domek, kolem kterého je také malá zahrádka.

Lokesh byl sdílný a docela uměl anglicky. Rozhovor s ním a jeho rodinou (s tlumočením sestry) byl příjemný a zajímavý. Dozvěděly jsme se, že mu umřel

otec a ukázal nám na zdi jeho fotku. Matka je šťastná, že chlapec dobře studuje, a přestože se jim stýská, jsou rádi, že může bydlet v internátě, kde má mnohem lepší podmínky ke studiu, a navíc by z domova tak daleko docházet nemohl. Chlapce škola velmi baví, hlavně počítače, a po ukončení 10. třídy by rád studoval dál. Jeho snem je stát se počítačovým expertem.

Matka je negramotná, do školy nikdy nechodila. Starší bratři pracují a živí rodinu. Lokesh jezdí domů jen třikrát ročně, na prázdniny, proto byl velmi rád, že se s rodinou viděl, domů přijede až na Vánoce. Do internátu ho ale občas jezdí navštívit jeho bratři.

Maminka nám celou dobu upřímně děkovala a všichni nás doprovodili až na kraj vesnice, kde stál náš džíp. Celá vesnice nám nadšeně mávala na rozloučenou.

Jarmila Kabátová, Markéta Lišková, Hedvika Vodrážková

Asi za měsíc pak přišel dopis z 22. 11. 2006 přímo od Lokeshe

Milí strýcové a tetičky!

Mám se dobře a modlím se za vaše zdraví. Přeji vám veselé Vánoce a šťastný Nový rok. Dostal jsem nálepky, které jste mi poslali. Děkuji za ně. Několik z nich jsem dal svým přátelům.

Navštěvuji nyní sedmý ročník školy, která se jmenuje „Základní škola Divya Jyothi. Učím se dobře. Moje třídní učitelka se jmenuje Surekha, učí nás matematiku. Při zkouškách na závěr prvního trimestru jsem dostal velmi dobré známky.

Ve škole jsme slavili všechny svátky jako vždy a já jsem se všech oslav účastnil.

Ve škole se pořádaly také různé sportovní soutěže – vyhrál jsem první cenu ve skoku do dálky a v běhu na 100 i 200 metrů.

Ve škole teď už máme také počítač - naši učitelkou je Anitha.

V internátě je 100 žáků. Letos přišlo 20 nových dětí. Žijeme dohromady a máme se rádi. Starají se o nás sestra Mary a učitel Chinnamma. Jsem zde velmi šťastný. Dobře se učím a chci se učit stále víc a víc.

V naší rodině se všem daří dobře. Moje matka a mí bratři pracují na polích. Během prázdnin jezdím domů a pomáhám jim. S bratry si také hrajeme. Jsem rád se svou rodinou a přáteli.

Když jsem dostal váš dopis, měl jsem radost z fotografií – zejména z fotografie křtu dítěte. I já toužím růst ve víře a chtěl bych být brzy pokřtěn. Mojí matce se narodil chlapeček. Slavili jsme jeho pojmenování.

Všichni členové rodiny vám přejí hezké Vánoce a Nový rok.

V místě, kde žiji, je často velmi horko a také chladno. Kvůli letošním velkým deštům byla úroda hodně zničená. Farmáři skutečně bojovali o každou plodinu. Napište mi prosím o počasí, jaké je u vás.

Děkuji vám za to, že mi poskytnete školné, knihy a ostatní školní pomůcky. Jsem vám za vaši pomoc vděčný.

S opětovným přáním hezkých Vánoc končím svůj dopis.

Váš milující Lokesh

lidé ve sboru

Brno I

2.2. Jarmil Makovský	50 let
3.2. Jaroslava Muchová	75 let
5.2. Ludmila Šustrová	80 let
9.2. Milada Bukáčková	87 let
9.2. Josef Gracias	81 let
15.2. Luboš Muric	81 let
16.2. Jan Brída	30 let
17.2. Jaromír Chmelík	88 let
18.2. Jiří Procházka	50 let
24.2. Dolly Křížová	95 let
25.2. Olga Mašková	88 let
27.2. Blahoslava Slavíčková	65 let
28.2. Jarmila Studená	60 let

Vysluhování VP v rodině:

26.12. Nykodýmovi v Rychmanově

Pokřtěni byli:

- 7. 1. Šimon Jaroš, nar. 2006
- 14. 1. Anežka Sypťáková, nar. 2006

Rozloučili jsme se:

- 2.1. Drahomíra Pavlíková, nar. 1921
- 4.1. Dobromila Trněná, nar. 1926
- 7.1. Milada Paděrová, nar. 1916

Brno II

1.2. Drahomíra Šafaříková	75 let
3.2. PhMr. Věra Lipinská	81 let
3.2. Anna Pohanková	79 let
3.2. Josef Havlík	76 let
4.2. Ing. Jaroslav Marek	75 let
5.2. Libuše Hlucháňová	81 let
6.2. Milada Ševčíková	84 let
8.2. Lydie Šálková	83 let
10.2. Vlasta Bartoňová	83 let
10.2. Dáša Horáková	77 let
12.2. Ing. Jan S. Šebesta	75 let
12.2. Věra Ondráčková	80 let
15.2. Ludmila Malášková	83 let
16.2. Darina Stejskalová	77 let
18.2. Dagmar Dvořáková	81 let
19.2. Josef Váně	82 let
19.2. MUDr. Noemi Zakopalová	77 let
20.2. Jan Tetkovský	77 let
22.2. Zdena Procházková	83 let
24.2. Ludmila Bělohoubková	102 let
27.2. Libuše Sedláková	95 let
27.2. RNDr. Miroslav Šimek	81 let

Pane Bože, nebeský Otče, tak, jací jsme, nemůžeme před tebou obstát. Pomoz nám spolehnout čistě na tvou milost a díky tvé pomoci překonávat všechno, co nás sužuje a sráží. Pro našeho Pána Ježíše Krista, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků.

Kolekta neděle „Devítník“ (Septuagesimae)

Učitel úcty k Slovu

Pražská evangelická bohoslovecká fakulta se ve své víc než 85leté historii může honosit řadou jmen vynikajících učitelů, jejichž formát zřetelně přesahoval rozměry nejen této vysoké školy, ale i naší církve a českého teritoria vůbec. Jedním z nich byl profesor Starého zákona Slavomil C. Daňek (1885-1946), který na Husově čs. evangelické fakultě působil téměř hned od jejího založení v r. 1919. Sterilitu biblické teologie přelomu 19. a 20. století se snažil překonat nikoli návratem do předkritického období (jako např. Jan Karafiát), nýbrž přesnější „kritikou nepatřičné kritiky“, aby byl odhalen základní záměr biblického podání. Dokládá, že současná protestantská teologie nedocenila sakrální ráz a kultické pozadí textů bible. Podle prof. Daňka je teologickým jádrem Starého zákona zápas Izraele o náboženskou svébytnost, tj. jeho kontrapozice vůči kulturám a představám o božích ve vůkolním prostoru, a to ve jménu jediného svrchovaného Boha – Hospodina.

S.C. Daňek výrazně ovlivnil dvě generace svých teologických žáků, kazatelů a odpovědných učitelů církve (M. Bohatec, M. Bič, J.B. Jeschke, L. Moravec, B. Pospíšil, R. Nechuta, J. Ruml, J. Heller, Zdeněk Soušek, J. Sládek, R.M. Šimša, L. Horák, B. Pípal, J. Čihák, J. Altynski, kurátor Jan Filipi atd., v jistém smyslu i B. Popelář, M. Hájek, J. Veber nebo M. Heryán). Z jejich podnětů pak za 2. světové války a v letech poválečných vzešlo ve sborech spontánní písmácké hnutí, biblické kroužky, ve sdruženích mládeže poučená práce s Písmem a zájem osvojovat si základní texty i nazpaměť. Tato reformační orientace na Slovo se pak osvědčila jako užitečná výbava pro náročné časy totality s jejími útoky proti víře.

Významem Daňkova díla se v závěru roku 2006 na Evangelické teologické fakultě UK zabývalo několikadenní odborné sympozium. Náš časopis není místem pro expertní pojednání; níže si však profesora Daňka připomeneme alespoň několika myšlenkami ze dvou jeho kázání (na 2K 5,17 – „Stvoření v Kristu“ a na Gn 5,24 – „Život v Bohu“, citováno z výběru Jiřího Staňka

Ctirad Novák

K pověře může dojít, kde z teologie se dělá historie a ze 'svatého čtení' legenda.

Čím je člověk starší, tím zřetelněji poznává marnost a nicotnost všeho, nejen co si představoval o světě a předsevzal do života, nýbrž i toho, co si myslel o sobě a sliboval si od sebe sama. Vždy bezohledněji se v nás hlásí o slovo a diktuje si člověk přirozený, staré ono stvoření. A vždy neodbytněji se ukazuje, že to nikdo nespraví a nic že nám nepomůže, leč nové stvoření.

Žádný řád neb obřad nemůže se měřit s tím, co znamená být v Kristu, být nové stvoření. Být v Kristu znamená být v milosti Páně.

Jestliže jsme v časném životě začali život věčný, dosáhli jsme plnosti dnů.

Jestliže jsme věčného života nedosáhli, marná jest nám sytost dny.

Chodil-li Enoch s Bohem, chodil v Bohu...

Víra jest výrazem našeho spojení s Bohem, našeho chození Duchem svatým. Jedině skrze víru Pánu chodíme.

Smrt nemá vlastního života a své vlastní existence. Neporušitelné dědictví y nebesích zbavuje nás tyranství smrti. Nejsou mrtvi, kdož v Kristu zemřeli. Zdeněk 2(14.15)

naše sbory

Evangelický sbor v Heršpicích

Pro ujasnění: Nebudeme tuto obec hledat někde v blízkosti „našich“ Heršpic – Horních či Dolních – na okraji Brna, neboť leží o nějakých 32 km dál, v okrese Vyškov, na úpatí Ždánského lesa. Autobusem se do Heršpic dostanete ze Zvonařky přes Slavkov za tři čtvrtě hodiny. Nejméně dvojnásobnou dobu by pak ovšem trvalo projet i celé rozsáhlé území sborové diaspory, zahrnující dalších 55 obcí. Všech obyvatel vsi Heršpice je kolem 650, z toho je jen asi 180 evangelíků a podobný počet římských katolíků (patřících k farnosti slavkovské), k tomu pak ještě malá skupinka darbystů, členů Křesťanských sborů. Celý heršpický sbor ČCE včetně kazatelských stanic Slavkov u Brna a Rousínov vykazuje dnes dohromady necelých čtyři sta duší.

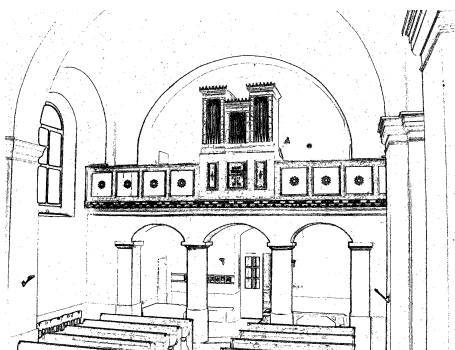

Z dějin: Zprávy o reformačním hnutí v této oblasti sahají k počátku 16. století, kdy měl v Heršpicích např. filiálku sbor Jednoty bratrské ze Slavkova. Po vyhlášení Tolerančního patentu se rodiny udržující tradici tajného evangelictví přihlásily k reformovanému sboru v Kloboukách. K osamostatnění heršpického sboru došlo v r. 1870; ale už o rok dřív si zdejší evangelíci na nepřehlédnutelném místě nad obcí vybudovali vkusný kostel. Malá galerie portrétních snímků při vstupu do kostela připomíná kazatele, kteří zde od té doby působili: August Nagy, Oskar Opočenský (který roku 1880 v tomto chrámu přijímal do reformované církve prof. T.G. Masaryka!), Adolf G. Švanda, Jan Dobiáš, Jan Škeřík, Jiří Novotný, Bohuslav Černík, Josef B. Průša, Tomáš Trusina. Roku 1938 byla postavena modlitebna ve Slavkově. Sbor na počátku čítal 937 členů, před 75 lety již jen něco přes osm set, mírně se počet tenčil i přestupem jednotlivců k darbystům a poválečným odchodem řady rodin do pohraničí. Další postupný pokles, až na nynějších 367 duší, souvisí s proticírkevním tlakem minulého režimu, také však s trvalou migrací – zejména mladých, vysokoškolsky vzdělaných obyvatel obce do měst. (Pracovní uplatnění ve zdejší, kdysi převážně zemědělské oblasti chybí.)

A současnost? Zdálo by se, že za daných okolností se o tradičním venkovském sboru nedá povědět mnoho zajímavého. Ale posudte sami: Farářkou „na 2/3 úvazku“ je tu (při bezmála stoprocentním výkonu) sestra Mgr. Jarmila Řezníčková, pečující nyní na faře s manželem také o čtyřletého synka. Službu kurátora koná bratr Josef Zajíc. K bohoslužbám se v Heršpicích každou neděli shromažďuje průměrně 30 účastníků, ve Slavkově 12 až 15. Biblické hodiny se konají každý týden na obou místech, ta slavkovská (v penzionu důchodců) je dokonce připravována ve vzájemné součinnosti duchovních ČCE, ŘKC, CČSH a CASD. Přes velkou rozptýlenost sboru funguje pravidelně nedělní škola, předkonfirmační

příprava i biblická hodina mládeže na faře; byť často za tu cenu, že „si“ kazatelka jednotlivé účastníky sama přiveze autem. Při sborové vánoční slavnosti nedostávají děti žádné dárky pro sebe, ale s živou radostí vypravují až do africké Rwandy velký dar ze své nepřetržité celoroční sbírky pro černou žákyňku Florence Umulisu (v akci „Adopce srdce“). Někteří místní asi vzpomínají, jak obtížně se po listopadu 1989 sbor vyrovnával s netradiční skutečností, že fara nabídla dočasné přístřeší „cizím“ lidem bez domova a bez prostředků. V posledních letech sbor založil – zpočátku opět přímo na faře – veřejně prospěšné Mateřské centrum, kde se mohou jednou týdně pro vzájemné povzbuzení setkávat mladé maminky i jejich děti předškolního věku.

Tradice zpěvu: Už asi sto let velmi dobře slouží v heršpickém sboru při svátečních bohoslužbách a ve shromážděných pohřebních smíšený pěvecký sbor. Moravská zpěvnost se tu uplatňovala do té míry, že v polovině 40. let vedle sebe působily v Heršpících pěvecké sbory přímo tři – vedle smíšeného ještě mužský a sdružený. O hlavních svátcích zajíždějí heršpíckí zpěváci do Vyškova, aby posloužili při dobře navštívené evangelické pobožnosti v tamním domově důchodců. Církevní pěvecký sbor bývá vedením obce zván také k vystoupení při některých veřejných příležitostech, například při pravidelném předvánočním setkání nejstarších občanů na radnici, stejně jako při nedávném velkém srazu rodáků heršpíckých, kterážto akce ostatně vyvrcholila ekumenickými bohoslužbami. Účinkovala při tom i místní římskokatolická schola.

Ekumena: K dobrým ekumenickým vztahům, které jsou jasně kladem zdejší situace, patří po roce 1989 (vedle tzv. Slavkovských dnů smíření) neodmyslitelně též partnerství s jedním nizozemským reformovaným sborem v utrechtské oblasti poblíž Zeistu. Jeho jméno Austerlitz, jímž se v západoevropských jazycích označuje i Slavkov u Brna, bylo původní inspirací k navázání živých kontaktů. V této souvislosti se musíme zmínit i o anglickém jazykovém kroužku na faře, založeném před několika lety právě pro usnadnění rozhovoru mezi oběma sbory.

Sbor žije. Evangelické dílo zde pokračuje. Máte-li možnost, navštivte někdy nedělní shromáždění v půl desáté v Heršpících (v zimě v bohoslužebné síni na faře) nebo v osm hodin ve Slavkově. Setkáte se se sborem, který sice neprožívá velké misijní výboje, ale jeho jádro si za svým vyznáním Krista jako Pána stojí a v bratrství se spojuje kolem jeho slova. Je to spíše sbor jednotlivých věrných křesťanů než celých praktikujících rodin. V obci ho však je vidět. Jeho diasporní situace je obtížná a nadějná. Podaří se přesvědčivě předat evangelium nejmladším generacím?

Ctirad Novák

anketa

Co se mi na kurzu Alfa líbilo?

- Že tu nacházím lidi, se kterými si mohu povídat o Bohu, který prostupuje celý můj den, stále mi pomáhá, cítím jeho přítomnost při každé činnosti, ať je to doma nebo ve městě. Líbí se mi vlídné přijetí, že nikomu nepřekážím. I když jedu dosti daleko, těším se na setkání, podání ruky, úsměv, nabídnutou židli. Moc, moc se mi líbí hra na kytaru, krásné hlasy, zvuk kytary. Zajímá mě povídání o Bohu, jsem věřící od malička, ne se všemi lidmi si mohu o Bohu povídat. Moc mě to posiluje, uklidňuje ve shonu života. Všem díky.
- Otevřenost v diskusi u stolu, vřelé přijetí.
- Poznal jsem zajímavé lidi, u některých z nich vzácné nepřenositelné a cenné životní zkušenosti, o které se se mnou i s ostatními podělili. Zároveň i já jsem dostal možnost o sobě něco říci. Vzájemná tolerance, ať už se jedná o kohokoli, a zdravá víra nejsou na škodu.
- Atmosféra přiblížení víry formou velmi kvalitních přednášek, úsměvy a přátelská atmosféra, obětavost pořadatelů, skutečnost, že se přednášky konaly mimo kostel.
- Společenství milých, příjemných lidí, uvolněnost, pocit rozumně stráveného večera, možnost říci svůj názor otevřeně, bez obav z výsměchu, nikdo nikoho nenutí a nechce si někoho zavazovat. Pomoc a možné řešení v těžkých životních situacích.
- Příjemná atmosféra a lidé. Zajímavé a poutavé zpracování témat.
- Přístup k lidem, svoboda, nikdo nikoho nepřesvědčuje a nenutí, odborné a krásné přednášky, dobrá organizace, výborně vybraná témata i pro následující rok.
- Osobní přístup, příjemná atmosféra, dobře vybraná témata přednášek.
- Příjemná společnost, debaty.
- Vyučování, atmosféra, také pohoštění, milé sestry Pavla, Dáša, bratři Pavel, Víťa.
- Na to, aby člověk nebyl sám, stačí práce, která ho baví, nebo dobrá kniha a víra v Boha. Sejde-li se však společenství lidí stejného smýšlení, kteří hovoří o daném problému, pomohou pochopit spoustu i nevyřčených otázek. V kurzu panovala velmi přátelská atmosféra, nikdo nikoho neodsuzoval za jeho názor, i když se třeba díval na stejnou věc z jiného pohledu. Středeční večery mně budou chybět.
- Dobře vypracovaná témata.
- Parta lidí, zejména těch ze sboru.
- Přednášky, rozhovory.
- Kurzy Alfa jsou na úrovni, jdou svými přednáškami do hloubky víry, obohatily mě a věřím, že i každého účastníka.
- Vlídne přijetí, svobodomyšlnost a volnost pro návštěvníky (bez onoho nadšeného „tlačení na pilu“).
- Nejvíce se mi líbil víkend s výletem v přírodě- to bylo báječné.

2. Co se mi na kurzu Alfa nelíbilo?

- Mám jen dotaz, proč se tu nemodlí?? Třeba jen krátce.
- Přednášky byly někdy trochu delší, než byla má únosnost pozornosti

sledovatelnosti.

- Příliš dogmatické, dalo by se říci až intolerantní nadšení, které u některých jedinců nese znaky až slepé víry. Možná je to jen vážná vášně, doufejme že ne fanatismus, přesto je to dobrodružství.
- Krátká doba na debaty. Písničky působí depresivně.
- Že jsem nemohla jezdit častěji.
- Že byly jen tři měsíce.
- Upravil bych poměr mezi přednáškovou částí a prostorem k diskusi.
- Ze začátku rozhovory, mluvení o svých pocitech, víře. Následně jsem pochopila, že tyto rozhovory jsou pro mne důležité a zajímavé.
- Nemám negativní hodnocení.
- Nemůžu říct, že by se mi něco nelíbilo- snad jen jak to prožívám osobně: přímo při přednášce v duchu silně diskutuju s přednášejícím, ale v debatě u stolu už to neříkám, tam už často proudí „jiné“ debaty. Bylo by možná fajn, kdyby p. farář- přednášející byl k dispozici ještě po přednášce u nějakého stolu, kam by za ním bylo možno ještě přijít si povídat (v poslední hodině jsem takhle přisedla ke stolu, kde byl p. f. Malý- a bylo to moc fajn).

3. Změnil se nějak váš pohled na křesťanskou víru během těchto večerů?

- Moje víra je pevná, člověk ji nemůže u mne změnit. Raději se vzdám člověka než přestat věřit v Boha.
- Ano, vyjasnila se mi spousta věcí.
- V zásadě ne. Víra je víra a jsme „jenom“ lidé, prý škodí hrát si na bohy.
- Tápu, ale asi je mi bližší. Beru to více jako rozšíření vzdělání. Jak se člověk stane věřícím, stále nechápu.
- Upevnil mou snahu dobrat se pravé víry.
- Ano (dvakrát).
- Ještě více upevnily hladný vztah k víře.
- Změnil k lepšímu.
- Skutečná víra v P.J. lidi spojuje, až se dříve neznali. Díky za společenství a vše ostatní.
- Nebylo třeba, jen více přiblížily to, co člověk spíše tuší.
- Bylo to povzbuzení ve víře.
- Bohužel ne. A to i přes veliké úsilí některých členů. Naopak bych řekl, že efekt byl opačný. Ne ve smyslu negativním, ale vyzvaly nové otázky bez řešení.
- Jsem blíže Bohu, ale pořád na cestě.
- Kurzy Alfa byly obohacením mé víry a prohloubením znalostí bible svaté.
- Velice moc- ale je to tolik vrstev, které vůbec nestačí pojmenovat. Při přednášce a těsně po ní je to vír myšlenek (jako když se třepe tou „sněhovou“ skleněnou koulí). Hromadné povídání u stolu mě už pak spíš ruší. Nedávám už pozor. Nějak už to pak nestíhám utřídit. Druhý den běžím do práce - rodina- běžný fořr- tak se to tak nějak promísí a zasype... nu asi to chce čas. Učím se trpělivosti, a učím se být zticha... Nicméně zatím za vše moc děkuji a určitě přijdu na pokračování.

Na otázky odpovídali účastníci kurzu, který proběhl od října do prosince 2006

ze sboru Brno-Husovice

Filmový klub pro mládež

Z názvu článku se dá odvodit docela dobře, že se v Husovicích promítaly filmy a že na ně chodila mládež. Filmy se zato promítaly pěkně staré. No, tedy, alespoň jejich věk dosahoval věku rodičů příslušných mládežníků. Takže se na ně jako na novinku dávali nejspíš jejich prarodiče, pokud ovšem dostali k něčemu takovému příležitost. Proč tak staré filmy?

V pozadí byla myšlenka promítnout seriál krásných filmů, kterým čas nic neubral a jejich kvalita je zanechala na filmovém nebi. Právě starých filmů, které patrně nikdy nebudou promítány ve Špalíčku za doprovodu žvýkání pop-cornu. A v televizi se objevují zřídka a bez reklamy.

Promítali jsme převážně v naší nové klubovně, ve srubu. Notebook, projektor a bílá stěna. Krátký úvod, aby to byl opravdu filmový klub. Informace o stáří filmu, režisér, důležité herci. A jedem.

Jednou přišlo zdokonalení – to když jsme dávali Baladu pro banditu. Úvod nám obstaral Láry Hauser svými vzpomínkami na natáčení tohoto zfilmovaného představení. Nebylo v tomto směru jediné, v lednu se začínalo filmem Kdyby tisíc klarinetů. Pak už přišel western, ale ne ledajaký – V pravé poledne. Kovbojka s minimem střílení, ale zato stavící své aktéry před nutnost obtížného a rychlého rozhodnutí, skoro jakoby „vše nech a pojď se mnou“.

Oskarové Ostře sledované vlaky měly také velký úspěch. Jak jinak.

Celkem bylo promítnuto deset filmů. Nejmladší z nich si – jak typické – vymohli účastníci sami. Byly to Formanovy „Vlasy“. Ačkoliv zrovna tento film řada z nich viděla, bylo znát, že je to znovu baví.

Nejlépe byl oceněn film, který nikdo nečekal. V originále „Inherit the wind“, v české verzi „Kdo seje vítr“ od Stanleyho Kramera se ukázal jako jasná špička loňského klubu a asi už jen pro něj by to stálo za to. S úspěchem byl pak ještě promítán v létě mládeži na Blažkově a jednou ve sboru v Prosetíně. Děj filmu strhuje diváky všech kategorií nesmírně silně a jeho pomyslné vítězství bylo naprosto jednoznačné.

Abychom jmenovali ještě zbytek promítaných filmů: Byly to Bergmanova Sedmá pečeť, romantický, ale krásný film Prázdniny v Římě, neopominutelná Knoflíková válka a na závěr Báječní muži na létajících strojích. K těm jsme si dokonce museli přeložit titulky.

Teď diskutujeme o dalším ročníku. Ten by měl probíhat poněkud jinak, měl by dát mládeži větší míru možnosti volby promítaných titulů. Pravděpodobně se bude volit z několika navržených filmů, přičemž měřítkem už nebude stáří, ale jen a jen kvalita. Kdo něco navrhne a prosadí, měl by si být jist, že to za to stojí! Příliš se neobávám, že by se mi tam objevily Maléry pana účetního. Jak to ale doopravdy proběhne, rozhodne jen čas – a mládež z Husovic.

Ivan Cimr

P. S.: 29. 1. 2007 u nás ve srubu promítáme film Černá kočka, bílý kocour Emira Kusturici. Přijďte se podívat, jste srdečně zváni, dospělí i mládež.

---

ze sboru Brno-Židenice

Společné bohoslužby

Začátek ekumenických kontaktů židenických evangelíků a římských katolíků z farnosti u kostela sv. Cyrila a Metoděje se datuje již někdy od poloviny 90. let. Tehdy se někteří členové našeho sboru dokonce podíleli na vydávání časopisu, který vznikl v této římskokatolické farnosti, vychází dodnes a jmenuje se Siard – toto jméno má po nizozemském premonstrátském opatovi z přelomu 12. a 13. století sv. Siardovi. I když dnes už do tohoto časopisu nepíšeme, někteří členové této farnosti občas naše bohoslužby navštíví, a zejména bývají hosty při našich nepravidelných pátečních sborových rozhovorech.

Nejvýraznějším projevem našich vzájemných styků bývají společné bohoslužby. Konaly se už třikrát, dvakrát v katolickém kostele sv. Cyrila a Metoděje na Gajdošově ulici, jednou v kostele našem. Jsou-li naše ekumenické bohoslužby u katolíků, káže náš bratr farář Kašpar, pokud jsou v našem kostele, zveme jako kazatele římskokatolického kněze, administrátora partnerské farnosti, jímž je nyní P. Petr Beneš. Na čtení z Písma a na přímlovných modlitbách se podílejí naši i římskokatoličtí farníci, hostitelský sbor nebo farnost zve vždy po těchto bohoslužbách všechny jejich účastníky k pohoštění a rozhovoru. Snažíme se, aby se ekumenická bohoslužebná setkání konala vždy jednou do roka. Letos chceme využít příležitosti, kterou skýtá Týden modliteb za jednotu křesťanů 18. – 25. ledna. Ekumenické bohoslužby s naším partnerským katolickým sborem chystáme tentokrát u nás, v židenickém evangelickém kostele, a to na sobotu 20. ledna.

Sborová setkání

Připojujeme informaci o únorových sborových rozhovorech - konáme je v pátek ve 20 hodin v modlitebně na Jílkově ulici (a zveme i katolíky, nejen z farnosti u kostela slovanských věrozvěstů!). 2. února bude Eva Malířová jun. vyprávět o svých latinskoamerických cestách a zážitcích pod názvem: Kukuříční lidé, indiánské společenství v jižním Mexiku.

V únoru se pak sejdem ještě jednou, výjimečně v sobotu 24. února, neboť chceme hosta požádat i o službu kázáním při nedělních bohoslužbách. Naším hostem bude Petr Brodský, donedávna tajemník Evangelické teologické fakulty a nyní farář pověřený službou v zahraničních sborech naší církve, a bude vyprávět o této své práci.

ze staršovstva

Staršovstvo židenického sboru se poprvé v novém roce sešlo 10. ledna. Presbyteri se seznámili s dopisem, který na adresu br. kurátora došel od adoptovaného indického chlapce Praavena – dopis byl v jazyce kannada, byl přeložen do angličtiny a z příloh jsme se mj. dozvěděli, že se třináctiletý chlapec výtečně učí (jeho hobby je právě jazyk, kannada). Za zmínku stojí, že část peněz, jež sbor pro něj odesílá, mezi sebou vybraly naše děti v nedělní škole. - Přípravovali jsme sborový program na leden a únor: sborové rozhovory (informace o jejich konání přináší Setkávání na jiném místě) a společné bohoslužby s římskokatolickými farníky z kostela sv. Cyrila a Metoděje. - Příprava „rozhovorů při kávě a čaji“ po nedělních bohoslužbách bude nyní pohodlnější: káva se bude připravovat v novém, kvalitním a objemném kávovaru, který sboru věnoval br. Pavel Maláč, nádobí můžeme mýt v (prozatím zapůjčené) myčce. Jana Nechutová

film

Zajatci mlhy

Tak smutný film jsem myslím ještě neviděl! A přitom jeho děj je tak nadějný a lidský. Skupina německých válečných zajatců je před koncem války odvelena do ruské tajgy. Má od sovětského velení za úkol postavit co nejrychleji věž pro letecký radiomaják. Velením je pověřen mladý velitel Georgij, který se pro své zranění již nemůže vrátit na frontu, ačkoli jeho toužebným přáním je zabít fašisty. Nyní jich má na starosti patnáct a musí dbát na to, aby měli co jíst a kde spát. Po mnohadenní cestě vlakem a dlouhém pěším pochodu tajgou se dostávají do vesnice, kterou spojuje se světem pouze bláznivý pošták, který nosí oznámení o mužích, kteří padli ve válce. Ani radiové spojení tu nefunguje.

Ve vesnici zaváté sněhem je přivátá skupina žen, starců a dětí, která tu zbyla, když všichni bojeschopní muži odešli na frontu. Mezi Němci a Rusy panuje nejprve nepřátelství a nenávisť. Ale život je postupně sblíží. Muži pomáhají ženám s opravami domů a dostávají za to najíst. Ruské ženy ztratily muže ve válce, němečtí zajatci ztratili své rodiny při bombardování. Navzájem si ukazují fotografie svých nejmilejších. Někteří muži pak zůstávají i přes noc. Georgij ví, že by to měl zakázat, ale nakonec to dovolí. Jeho podřízený na něj píše udání, ale není ho jak doručit na vyšší místa. Georgij dokonce přestává pít, aby získal srdce Nataši, která žije v domě, kde se ubytoval. V romantické scéně na vrcholu nedostavěné věže křičí na všechny strany světa, že ji nikdy neopustí. Dřevěná věž den za dnem pomalu roste. Zvláštní úkol bude brzy splněn. Velitel hrdě podává hlášení.

Ale nakonec je všechno jinak. Přijíždí vojenský velitel oblasti a oznamuje oddílu německých trestanců, že stavba ztratila smysl. Letecká trasa byla odkloněna. Na jiném, stovky kilometrů vzdáleném místě byla již vybudována jiná věž a maják. Jejich pracně budovaná věž, ale i její stavitelé jsou tedy zbyteční. Sovětský svaz je již nepotřebuje a nemá pro ně ani jídlo. Oddíl zajatců je odveden do údolí za vesnicí, ozve se pár výstřelů a zpátky se vrací jen ruští vojáci, kteří přijeli s velitelem v tanku. Georgij na to vše nechápavě hledí, ale pak i on nasedá do tanku a beze slova rozloučení odjíždí. Ve vesnici opět zůstávají jen vdovy, starci a pár dětí. Opuštěná Nataša marně volá z věže na svého milého. A to je všechno. Pak už jsou jen titulky, jméno režiséra a ticho. Kruté a absurdní ticho, v němž se ztrácí zmařené naděje i vyhaslé lidské životy.

Když se cestou vlakem Georgij budil ze sna, vzpomínal s hrůzou na to, jak Němci na frontě stříleli jeho kamarády, kterým došlo střelivo, jako zajíce. Musel se hrozně přemáhat, aby v sobě přemohl touhu po pomstě. Ani jeden z jeho vězňů však nezahynul a netrpěli ani hladem. Nemiloval je, ale neublížil jim. A pak kdosi přijde v tanku a všechna po milimetrech obnovovaná lidskost se rázem zhroutí a zmizí.

Jak málo stačí, aby náš život a práce ztratily smysl. Válkou, stářím, nemocí, lidskou nenávisť. Někdo někde něco rozhodne a už se s námi nepočítá. A přece jsme cennější než mnoho zajců a vrabců (Mt 10,31)!

Jiří Gruber

dětský koutek

Ahoj děti,

víte kdo je to král?

Král vládne nějaké zemi,

král nosí velkou korunu a sedí na trůnu,

král soudí lidi ve své zemi,

král se o lidi stará,

král má úctu,

král je moudrý

a král má také děti – prince a princezny.

Pán Ježíš je Král. Pán a Král. Vládne dobře a milosrdně. My jsme jeho milované děti. Ty i ty i on, ona i já.

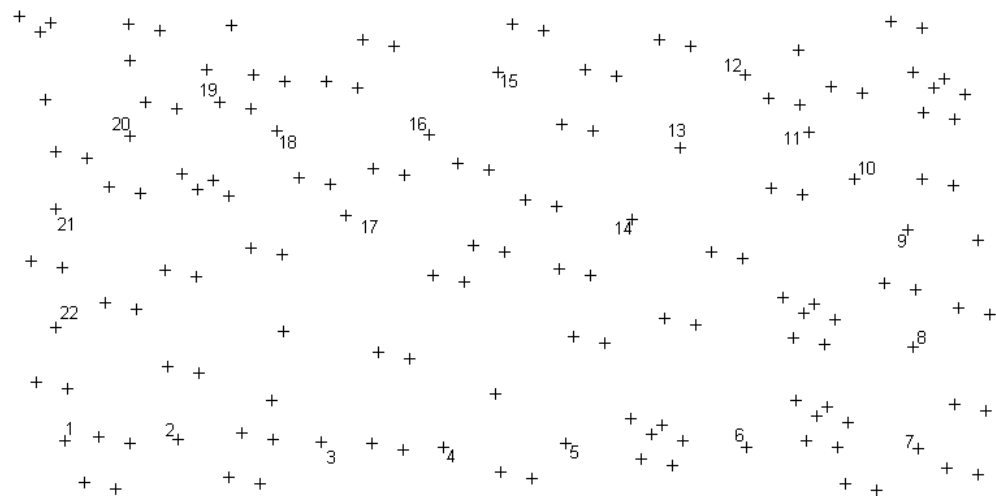
Jaké je to být královským dítětem?

Nádherné.

Vím, že mě má někdo rád, a že nade mnou bdí a dobře kraluje.

Královské děti nosí ...

Pospojuj čísla, vybarvi obrázek a můžeš si ji i vyrobit. To pak stačí si ji namalovat patřičně velkou na tvrdý papír, žlutě nebo zlatě vybarvit, slepit a prostrčit gumičku. A je to! Rodiče Ti s tím rádi pomohou.

Katka Cahlíková

ze staršovstva

Brno I

Nejprve jsme probírali sborový život v závěrečném období minulého roku. Byly odsouhlaseny křty dětí a podána informace o zahájení kurzů Beta, jejichž cílem je připravit zájemce ke křtu a vstupu do sboru. Nové úkoly dostaly komise stavební a finanční, které se sejdou koncem ledna. Bylo odsouhlaseno konání presbyterní konference 24.3. a koncertu Radoslava Kvapila 25.4. v sále Václava Pokorného. Do Červeného kostela plánujeme pořízení nových molitanových sedáků do lavic. Na 22. dubna se připravuje autobusový zájezd do Vídně. Byla koupena nová kopírka do kanceláře. V souvislosti s přípravou sborového shromáždění 25. března bylo dohodnuto uspořádat mezi členy sboru anketu. Během velikonočního období plánujeme pozvat pěvecký sbor z Moravské Třebové. Milým překvapením bylo, že se nám schůzi podařilo ukončit před 22 hodinou. Snad se to stane pravidlem také po zbývající část roku.

Jiří Gruber

Brno II

V prvním jednání v roce 2007 věnovalo staršovstvo sboru poměrně velký prostor pro informaci ředitelky střediska Diakonie ČCE v Brně, sestry D. Vtípiškové. Dověděli jsme se o narůstajícím zájmu o konzultace, o práci pečovatelské služby, o pobyt v denním centru i o chráněné bydlení, který značně překračuje celkovou kapacitu všech čtrnácti pracovníků střediska. Také začínají být zřejmé dopady nově platícího zákona o sociálních službách (ne vždy pozitivní) a začíná fungovat nový model řízení středisek přijatý synodem ČCE. Rádi jsme přijali poděkování za spolupráci se střediskem v minulém roce, tlumočím i poděkování pro všechny, kteří přispěli na práci střediska, a na druhé straně jsme přislíbili spolupráci i pro tento rok. Pracovníkům střediska přejeme, aby úspěšně prošli v polovině roku akreditačním řízením.

Staršovstvo sboru se dále zabývalo zpětným pohledem na dění ve sboru ve vánočním období. Nejpočetnější a svým způsobem milé bylo shromáždění ve čtvrtou neděli adventní, kdy se na pořadu služeb Božích podílely děti. Poměrně vysokou účast mělo shromáždění ve slepeckém ústavu v Chrlících, menší pak v DD na Kociánce. Po řadě let jsme se (již letos) zapojili do pořadu aliančního modlitebního týdne; shromáždění nejsou velká, ale mají svůj dobrý význam svým obsahem i možností neformálního setkání členů různých církví kolem nich. Hospodářská jednání byla tentokrát stručná, poněvadž klíčoví členové se jednání nemohli zúčastnit. Konstatovali jsme, že hospodaření sboru skončilo schodkem, ale vzhledem k rozsahu plateb a rekonstrukci střechy BD a výměně oken v nájemném domě relativně malým. Jednání o budovách bylo kompletně odsunuto a dále se vyřídily nutné drobné záležitosti – kdo, kdy, kam. Nakonec zazněla poslední, ale závažná věc – bylo by velice dobré, kdyby přibýlo pracovníků do odboru křesťanské služby – kdo máte trochu času a zájem být užitečný druhým, přihlaste se.

Jaroslav Kučera